

KERTÉSZ GÁSPÁRNÉ DR. FEKETE KATALIN

18 év a szívkörházban

Köszönöm a meghívást. Szeretettel köszöntöm a jelenlevőket. Nagyon sajnálom, hogy nem vehetek részt. Elnézést kérek, hogy hosszabb lesz a tizen-nyolc éves kórházi visszaemlékezés.

1960 életem sorsfordító éve volt, a Debreceni Egyetem szigorló évét Miskolcon, a Megyei Kórházban töltöttem. Mivel diákként élettani kutya-szív-kísérleteket végeztünk, a szívgyógyászat állt közel hozzám.

Megkaptuk az állaspályázati lehetőségeket, de azon balatonfüredi állás nem szerepelt. Írtam egy kérvényt dr. Debrőczy Tibor igazgatónak, aki az egészségügyi minisztériumon keresztül intézkedett, hogy beadhatom a jelentkezésemet.

Szeptemberben cum laude diplomával orvossá avattak, aznap volt az eljegyzésünk is Kertész Gáspár mérnökkel.

Október elején délután vonattal érkeztem egy csendes, patinás településre. A kórházzal szemben, abban az évben, a háború után újjáépített Horváth-ház a pécsi Uránkutató üdülője lett, ezt bérelte ősztől tavaszig a kórház, itt kaptam szobát. A főnövér közölte, hogy másnap fogad az igazgató elvtárs, és mivel itt vagyok az épületben, lássam el az ügyeletet. Este, egy magas vérnyomásos rosszullétet sikeresen kezeltem. Másnap megismerhettem a szigorú, de emberséges igazgatót és a többi kollégát. A kórházban én voltam az első, aki a Debreceni Egyetemről jött. Az „Urán” második emelete, nyolcvan beteggel lett az osztályom. Délután végre kimehettem a Balatonhoz, amit akkor láttam életemben először, csodálatos élmény volt, és ma is az. A nővérekkel sokat dolgoztunk. Az üdülőidény közeledtével át kellett költözni a főépületbe. Debrőczy igazgató megbízott a szívinfarktusos betegek ergometriás terheléses vizsgálatával. Ezek eredményéről már '62-től, az évente itt tartott Magyar Kardiológiai Társaság tudományos ülésén előadásokban számoltunk be. Közben transzfúziós tanfolyam végzése után, annak kórházi felelőse lettem. Mivel az orvosok, és vezető dolgozók a kórházban laktunk, az igazgató ajánlotta az egészségügyi minisztériumnak, hogy ha épített egy társasházat, kiköltözés után 100 betegágygal bővíthető a kórház. 1963-ban kész lett a Liliom utcai tanácsi bérház.

Már gyermekkorom óta, községi orvos édesapám mellett, fejlődött bennem az empátia a beteg emberek iránt. Hivatásomnak éreztem a gyógyítást.

Ezért tanultam alaposan és lelkiismeretesen, hogy minél kevesebb hibát vétsek a diagnózisban és a terápiában. Maximalista voltam, mindig a legjobbra, legtöbbször törekedtem a munkatársaim felé is. Ez sokaknak nem tetszett, de betegek eredményes gyógyulása, és ragaszkodása kárpótolt. Mivel kollégáim Budapest, Szeged, és Pécsről jöttek, jó kapcsolatok alakultak ki. Egyedüli debreceniként nem volt könnyű beilleszkedni. A korábban itt levők közül Barcza István főorvost említeném, aki 15 évig főnököm volt, Peuser Lóránt, Antalóczy Zoltán, Horváth Mihály, Bábiczy Tibor, Rozsnyai Klára, a Ludvig-házaspár, Endersz Frigyes, Hermann és Pekó Edit.

1963-ban a gazdasági igazgató a nyugdíjba menő műszaki főmérnök státuszát felajánlotta férjemnek, Kertész Gáspárnak, aki a Veszprém Megyei Tanácson dolgozott. Így közös munkahelyünk lett, de tudományos munkatársak is lettünk. Ekkor indult a kórház nagy rekonstrukciója. Nagyon kezdetleges állapotok voltak akkor. A főépület felében, és az „Ipolyban” kályhás fűtés volt még, központi széntüzelésű kazánházat kellett létrehozni. Ehhez fűtési rendszert kiépíteni. Erre rákapcsolták az „Uránt”, a Vasutas Üdülőt, majd az Annabella első emeletét.

'65 tavaszán a Veszprémi Kórház fertőző osztályára jártam, majd a Debreceni Egyetemen sikeres belszakorvosi vizsgát tettem, így alorvos lettem.

'66-ban a Budapesti Szívsebészetben altatóorvosi képzésen voltam, erre a nálunk akkor induló intenzív részlegen szívritmus-zavarok elektromos helyreállításához volt szükség. Ekkor az ország egyetlen szív-rehabilitációs intézete voltunk, az egész területről ide utalták a különböző szív-érrendszeri betegeket. Közöttük híres írók, mint Déry Tibor például, színészek: Kellér, Latinovits, képzőművészek, professzorok, vagy papok is voltak.

'69-ben adjunktus lettem. Az évenkénti két ciklusváltást jelentő bérlemények miatt állandóan változott a munkahelyem, a kórház minden osztályán: kettes épület, pavilon, és a bérlemények, mint az „Urán”, „Építők”, „Aranycsillag”. Több, ősztől tavaszig tartó nyolc hónapos ciklusa minden alkalommal új munkatársakat, és költözködést jelentett. A kórháznak ilyenkor ezer betegágya volt.

1970-ben az Orvostovábbképző Intézet kardiológiai betegek rehabilitációja tárgyú tanfolyamot

Füreden tartották, ennek a tanulmányi, illetve szervező titkára és előadója is voltam. Két év múlva vietnami orvosképzésben szentén.

A kórházunkban a veszprémi egészségügyi szakiskola ápolónőképző kihelyezett tagozata működött, ahol kórtant, majd csecsemő- és gyermekfejlődést tanítottam, munka mellett nővéreknek. A tudományos munka, mely egyre több munkatárssal folytatódott, a szív-, érbetegek rizikófaktorainak elemzése és értékelése volt. Adatfeldolgozáshoz férjem és nővér kollégái számítógépet készítettek. Cikkek az Orvosi Technikában jelentek meg. A Magyar Kardiológusok Társaságának és az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottságának tagsága mellett társadalmi munkám szakszervezetben, és városi Hazafias Népfront bizottságban volt.

1973-ban veszélyeztetett terhesség után megszületett várva-várt gyermekünk, Viktor. Akkor hat hónap után vissza kellett menni dolgozni. Két év múlva telket vettünk, és családi ház építkezésbe kezdtünk.

'75-ben már beosztott orvossal dolgoztam az „Aranycsillagban”, mikor bekövetkezett Debrőczy igazgató hirtelen halála.

'76-ban belgyógyászati osztályvezetői tanfolyam után Budapesten voltam, megszerveztem a

kardiológiai egészségnevelés intézeti programját. Gyógyítás mellett, amit alaposan és lelkesen végeztem, tudományos munkámat is folytattam, az MTA kutatási terv, Egészségügyi Minisztérium – WHO programja keretében. Az Egészségügyi Minisztérium nagyberuházásaként a park mentén új épületekkel bővítették a kórházat. A „C” és „D” épületeket átvállalta a Néphadsereg egészségügyi csoportfőnöksége. Honvéd szanatóriumként, százégyes rehabilitációs, és ezt kiegészítő részekkel szervezve. Férjemen keresztül érdeklődtek felőlem, majd többszörös tárgyalás után a kórháztól kikérésrel kerültem át osztályvezető főorvosnak, őrnagyi rendfokozattal.

A '78-as év szintén sorsfordító volt számomra, de már nagyon fárasztott a vándorélet, 18 év alatt 24 különböző osztályon. Nehéz volt, főleg a visszatérő betegeink miatt is. Máskülönben csak átszálltam a kórházzal összekötött szomszéd épületbe, a folyóirat-referálókra továbbra is átjártam, és a folyamatban levő tudományos munkákat is végeztem. A kórházi kollégákkal, és munkatársakkal azóta is tartom a barátságot és a jó kapcsolatokat.

Köszönöm figyelmüket.

Elhangzott Balatonfüreden, 2017. október 17-én, a 80 év feletti, volt szívkorhási dolgozók találkozáján.

A felvételeket Gazsi József készítette.